

Denise Mina

In de stille nacht

Vertaald door
Marijke Versluys

Anthos|Amsterdam

I

Over het donkere trottoir zwierde een supermarkttasje. Met volle zeilen en de handvatten omhoog paradeerde het parmantig rond als een buikige victoriaanse heer op zijn zondagswandeling. Het opgeblazen tasje zweefde langs een tuinhokje en volgde een laag muurtje, tot het werd gegrepen door een windvlaag die het optilde en tegen de zijkant van een witte bestelbus kwakte.

Nu de lucht eruit was geslagen, dwarrelde het tasje verfrommeld op de grond en belandde zachtjes tegen het achterwiel van het busje.

Het busje was amper drie weken oud, maar al gestolen en voorzien van valse nummerplaten; het stond keurig langs de stoeprand geparkeerd, de motor was nog niet afgekoeld. Nog geen zes uur later zou het smeulend in het bos worden gevonden, zonder ook maar één forensisch spoor van de inzittenden.

Voorin zaten drie mannen die eensgezind dezelfde kant op keken, naar de bungalow aan de overkant.

De chauffeur, Malki, zat over het stuur gebogen. Hij was zo mager als een junk. Vanonder de ver naar voren getrokken capuchon van zijn donkere trainingspak schoten zijn diepliggende ogen heen en weer door de straat, als een kat die jacht maakt op een vlieg.

De twee mannen naast hem – Eddy in het midden, Pat bij het linkerportier – bewogen zich als één dier. Beiden waren een jaar of vijftientig en vormden al zeven jaar een tweekoppig team nachtclubportiers. Ze gingen samen naar de film, pikten vrouwen op en dumpten ze, bezochten samen de sportschool, en net als een getrouwd stel waren ze in veel opzichten op elkaar gaan lijken: allebei stevig gebouwd, identiek gekleed in een gloednieuwe zwarte ca-

mouflagebroek, hoge veterschoenen, een legervest en een bivakmuts die tot hun voorhoofd was opgerold. De hele uitrusting kwam zó uit de verpakking, de vouwen zaten er nog in.

Als je iets beter keek, zou je wel verschillen zien. Eddy, die in het midden zat, dronk te veel sinds zijn vrouw met de kinderen was vertrokken. Als hij 's avonds laat van zijn werk kwam at hij vette afhaalmaaltijden en deed daarmee alles teniet wat hij met gewichtheffen had opgebouwd: hij was pafferig geworden, en verbitterd. Voor Eddy was een glas nooit halfvol maar altijd halfleeg.

Het was al heel lang een bron van irritatie tussen hen dat Pat een knappe kerel was. Erger nog: hij zag er jonger uit dan Eddy. Omdat hij gematigder van aard was, at en dronk hij niet zoveel en was hij minder opvliegend. Hij was gezegend met een dikke bos geelblond haar en aantrekkelijk regelmatige trekken, en er ging een rust van hem uit waardoor vrouwen zich veilig bij hem voelden. Zijn neus was gebroken geweest, maar zelfs daar kreeg zijn gezicht alleen maar iets kwetsbaars van.

Eddy had het plan bedacht en de spullen aangeschaft. Uit balorigheid had hij beide tenues in dezelfde maat gekocht, in zijn maat. Terwijl ze zich in Eddy's rommelige eenkamerflatje verkleedden, had hij een blikje zwarte camouflage make-up gepakt om op hun gezicht te smeren, net als wanneer ze gingen paintballen. Op zachte, bijna lieve toon had Pat gezegd dat hij dat maar beter kon opbergen. Ze deden immers een bivakmuts op, dus die make-up was overbodig en droogde maar op, en dan ging zijn huid jeuken. Het enthousiasme waarmee Eddy het spul tevoorschijn had gehaald zat Pat niet lekker. Het was of ze de laatste hand legden aan een halloweenkostuum, terwijl ze van plan waren een overval te plegen waarvoor ze twintig jaar de bak in konden draaien. Pat had nog nooit één nacht in de cel gezeten. Nu betastte hij zijn platte neusbrug en hield zijn hand voor zijn gezicht om zijn twijfel te verbergen.

Hij keek eens naar het pistool op zijn schoot. Het ding was zwaarder dan hij had gedacht: wie weet kon hij het niet eens met één hand omhooghouden. Toen hij een schuinse blik op Eddy wierp, bleek die nijdig naar de bungalow te turen, alsof het huis hem iets had misdaan.

Pat hoorde hier eigenlijk niet. Hij had ook niet moeten aanbieden om Malki erbij te halen. Eddy had moeten worden opgevro-

lijkt, maar dit ging veel verder. Dit was link, dit voelde niet goed. Hij wendde zijn blik af. Eddy had de laatste tijd te veel meegeemaakt. Geen groot leed maar wel veel klein zeer, en Pat had het idee dat zijn vriend aan één verwijtende blik kapot zou gaan. Hij keek nog eens naar het keurige tuinpaadje, naar de rustige, gezellige bungalow, en bedacht dat twintig jaar zitten een wel erg hoge prijs was voor medeleven met een in de steek gelaten vriend.

Het was een aardige eengezinswoning, goed van proporties, met een ondiepe tuin eromheen die tot in de straat ernaast liep. De huidige eigenaar had uit praktische overwegingen, maar niet voor het mooi, het gazon en de bloemperken opgeofferd voor parkeerplaatsen. In de woonkamer flakkerde het blauwe licht van een televisie en de gang achter de voordeur lag in een warm roze gloed.

‘Zie je dat?’ vroeg Eddy zachtjes, met zijn blik op het huis gericht. ‘Vijandig subject in de woonkamer. Klein, waarschijnlijk een vrouw.’

Een vrouw in haar eigen huis. Niet bepaald een vijandig subject. Maar dat hield Pat maar voor zich en hij zei: ‘*Check.*’

‘We gaan via de muur aan de achterkant naar binnen. Denk eraan dat je in de schaduw blijft tot we bij de voordeur zijn.’

‘*Check.*’ Pat kende het militaire jargon eigenlijk niet zo goed en beperkte zich veiligheidshalve tot dat ene woordje. Eddy genoot van het militaire sfeertje, en Pat wilde zijn pret niet bederven.

‘En dan...’ Eddy maakte zijn zin niet af maar begon commandoachtige gebaren te maken. Hij wees op Pat, vervolgens naar buiten, tikte op zijn eigen borst en bewoog zijn hoofd van links naar rechts om aan te geven dat hij op de uitkijk zou staan. Hij gebaarde dat Pat moest aanbellen, zette bij wijze van waarschuwing grote ogen op terwijl iemand van de denkbeeldige vijand opendeed, waarna zijn hand door de lucht sneed: actie, actie, actie! Zijn hand ging het huis binnen, zigzaggend als een vis tussen het riet, controleerde alle kamers die op de hal uitkwamen en omsingelde alle in de hal bijeengedreven vijandige subjecten.

‘Dáárna vragen we pas naar Bob. Niet eerder. *Niet eerder.* Die hufter houdt zich misschien schuil, maar mag geen argwaan krijgen. En als we binnen zijn, noemen we geen namen. Duidelijk?’

‘*Check.*’

Eddy draaide zich om en gaf de schichtige bestuurder met de rug

van zijn hand een tik tegen zijn arm. ‘Als de deur voor de tweede keer opengaat, komen wij weer naar buiten. Jij start en rijdt daarheen.’ Hij wees naar het tuinhekje. ‘Begrepen?’

Malki keek strak de straat in, zijn wangen hingen slap, zijn ogen stonden dof.

‘Malki.’ Pat boog zich voor Eddy langs en pakte Malki zachtjes bij zijn arm. ‘Hé, Malki, joh, heb je gehoord wat Eddy zei?’

Malki kwam tot leven. ‘Tuurlijk, maak je niet druk, man, zodra ik licht zie – *zoef!* Dan sta ik daar klaar, hoor. Meteen, man.’ Hij omklemde het stuur en knikte heftig, half ter bevestiging, half omdat hij trilde, zo stoned was hij. Zijn wimpers waren even rossig als zijn haar, recht en lang als bij een koe.

Pat beet op zijn lip en leunde achterover om uit het zijraampje te kunnen kijken. Hij voelde Eddy’s verwijtende blik in zijn wang branden. Malki deed mee omdat hij een neefje van Pat was. Malki had poen nodig, hij had altijd poen nodig, maar hij was hier niet geschikt voor. Pat eerlijk gezegd ook niet.

Even zaten ze alle drie naar de bungalow te kijken. Pat kauwde op zijn wang, Eddy was boos en somber, Malki deed niets dan knikken, knikken en nog eens knikken.

De wind wakkerde aan.

Bij het achterwiel van het busje werd het versufte plastic tasje wakker. Toen de wind onder de auto door stroomde liep het aan een kant vol, het trok zich los en schoof onder het chassis vandaan.

Het tasje kwam in beweging, maakte een elegante radslag in de brede, stille straat, in de richting van het huis, maar koos in een felle vlaag op de hoek het luchtruim. Het zweefde als een parachute een paar meter de lucht in, een oranje maan, hoger, steeds hoger, tot het buiten het blikveld van het busje de hoek om zwenkte naar de andere kant van de bungalow, over het dak van een blauwe Vauxhall Vectra.

De koplampen van de Vauxhall waren gedoofd, maar er zaten twee mannen voorin, onderuitgezakt en met de armen over elkaar. Ze wachtten.

Ze waren hooguit vijf jaar jonger dan de mannen die in het busje om de hoek soldaatje speelden, maar ze hadden beter te eten gehad, zagen er netter uit en oogden alles bij elkaar een stuk veelbelovender.

Omar was spichtig en slungelig, een wandelende elleboogstoot. Hij was onwezenlijk mager, zoals jongemannen dat wel vaker zijn voordat ze steviger worden. Alles aan hem was lang: zijn neus, zijn spitse kaak en zijn dunne vingers, die meer kootjes leken te hebben dan normaal. Mo, achter het stuur, had een rond gezicht en een stompe neus, die er naarmate hij ouder werd niet mooier op zou worden.

Ze zaten al twintig minuten te wachten, maakten af en toe een praatje om de tijd te doden, maar deden er vooral het zwijgen toe. Op de achtergrond bromde de radio, die een zachtgeel schijnsel op hun kin wierp. Ramadan AM was slechts één maand per jaar in de lucht. De programma's werden gevuld met jonge inwoners van Glasgow, die hakkelend meningen napraatten die ze in de moskee of op bandjes hadden gehoord. Mo en Omar luisterden niet om gesticht te worden; het was een kleine gemeenschap, en ze kenden sommige sprekers en konden zich vrolijk maken als zo iemand zenuwachtig overkwam of domme dingen zei. De beste discussies had je aan het begin van de avond, als iedereen honger had. Mo en Omar overstemden het rancuneuze gepraat dan met een ritmisch: 'Mogen we een cracker, mogen we een cracker.'

Mo zat achter het stuur en keek in een tijdschrift met een dubbele pagina over Lamborghini's.

'Shit, man,' zei hij, eigenlijk meer in zichzelf. 'Al kreeg ik 'm cadeau, dan zou ik 'm nog niet willen hebben.'

Omar reageerde niet.

'Ik bedoel, zet die auto ergens neer en hij zit binnen de kortste keren ónder de sleutelkrassen.'

'Het is geen auto om boodschappen mee te doen voor je moeder.' Omar had een verrassend hoge stem. 'Daar ga je mee door de buurt toeren, om je te laten zien.'

Mo keek hem aan. 'Om mooie meiden te versieren en zo?'

'Percies.'

Mo keek weer naar de foto's. 'Ach ja, en jij kunt het weten, jij doet het goed bij de vrouwtjes.'

Omar wreef met zijn spitse vingers stevig in zijn rechteroog. 'Toevallig wel, ja. Ze vechten om me. Maar ja, als jij erbij bent, zeg maar, dan houden ze zich in, anders voel jij je misschien lullig of zo.'

'Ja, hoor.' Mo knikte naar zijn tijdschrift. 'En je bent royaal.'

Omar geeuwde en rekte zich uit, waarna hij loom zei: 'Ik oefen een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit op vrouwen van over de hele wereld.'

Mo tikte enthousiast op een actiefoto van een gele Lamborghini die op een zonnige berghelling een bocht nam. 'Het is net een verkeersdrempel. Man, de mensen weten niet of ze nou onder de indruk moeten zijn of moeten remmen.'

De belerende stem van Radio Ramadan zei hoe laat het was – 22:23 – en ze maakten allebei het hoofdrekensommetje.

Mo begon: 'Laten we nog een minuut of vijf wachten.'

'Goed.' Omar gaapte nogmaals loom, een geeuw die eindigde met een lichte rilling. 'Afgepeigerd... Ik mag hier zeker niet roken?'

'Hè nee, man, daar gaat de hele auto van stinken.'

'Doe mijn raampje dan even open.'

Mo bromde wat, maar drukte toch het knopje op zijn deur in om het raampje aan Omars kant omlaag te doen. Daarna opende hij met een scheeflachje ook zijn eigen raampje. Omar maakte een afkeurend geluid, haalde zijn pakje sigaretten tevoorschijn en nam er een voor Mo en een voor zichzelf uit, waarna hij hun allebei van een vuurtje voorzag.

Oppervlakkig inhalerend bliezen ze witte rookpluimen uit die zich langs de voorruit verspreidden. De oktoberwind trok dunne slierten naar buiten, over het dak van de auto heen, de rustige straat in.

Om de hoek, op de voorbank van het gestolen busje, rolden Eddy en Pat hun bivakmuts zo omlaag dat de smalle opening voor hun ogen zat. Eddy pakte zijn pistool, en Pat en hij keken ernaar. De loop trilde nog heviger dan zijn hand. Eddy werd opeens nijdig en gaf met een hoofdknikje het teken 'actie'.

Pat aarzelde maar heel even, toen won zijn loyaliteit het, en hij stapte uit. Hij stond nog niet met beide benen op straat, of hij had er al spijt van.

Achter hem liet Eddy zich omlaagglijden. Hij sloot het portier, gaf Pat een por in zijn rug en duwde hem in de richting van het hekje.

Pat draaide zich met gebalde vuisten om, klaar om te protesteren, maar Eddy merkte het niet eens. Met zijn pistool langs zijn zijrende hij diep gebukt de weg over naar het hekje, het donkere tuinpad op.

Pats ogen begonnen te tranen van de wind en door een waas zag hij Eddy het pad op rennen, snel en laag, alsof het een lolletje was, een spelletje paintball. Pat volgde haastig, deed hem na: hoofd omhoog, rug recht, een menselijke stormram. Achter elkaar namen ze het steile tuinpad, Eddy op weg naar de roze gloed bij de voordeur, Pat achter hem aan om te zeggen dat ze ermee moesten kappen. Opeens zwenkte Eddy het pad af om in de schaduw van de schutting te gaan staan.

Pat haalde hem in en begon: ‘Eddy...’

Maar Eddy bracht het pistool al omhoog, evenwijdig met zijn wang, en zette de veiligheidspal om. Terwijl hij de kolf met beide handen omvatte en op een drafje naar de voordeur liep, zwoegde zijn borst van opwinding.

Pat constateerde gelaten dat zijn maat te hard liep voor die korte afstand. Eddy was er dan ook eerder dan hij had verwacht, maakte een onbeholpen draai en smakte ruggelings tegen de muur. Zijn hoofd sloeg achterover, zodat zijn schedel luid tegen het metselwerk knalde.

Eddy kneep zijn ogen dicht van de pijn. Hijgend boog hij zijn bovenlichaam iets naar voren, en hij zwaaide met de loop van het pistool naar Pat om hem tot spoed te manen.

Pat vroeg zich opeens af of hij het zou kunnen maken om Eddy bij zijn arm te pakken en terug te sleuren naar het busje. Of om zelf doodgemoedereerd weg te lopen, naast Malki te gaan zitten en geen stap meer te verzetten. Maar ja, ze hadden al gedokt voor het busje en de wapens, en Malki moest trouwens ook zijn geld krijgen. Malki moest echt zijn geld krijgen.

Pat haalde diep adem en slenterde, tegen beter weten in, nonchalant de schaduw uit naar de voordeur.

Hij belde aan.

In de hal weerklonk een knusse drietonige gong. Even later verschenen er achter het melkglas twee schimmen: de ene bevond zich achter in de gang, de andere kwam van links, vlak achter de deur.

De figuur achterin – uit de stand van de schouders sprak ergernis – bromde iets onverstaanbaars. De tweede figuur gaf hem antwoord: nasaal, brutaal. Ze was dichtbij, kwam uit de woonkamer links. Het was het vijandige subject dat ze vanuit het busje al hadden gezien. Onmiskenbaar een vrouw: slank, in een spijkerbroek

met een grijs T-shirt erop en lang zwart haar los op haar rug.

Met een soepele, sierlijke handbeweging reikte ze naar de deurkruk.

De deur ging open, en de warmte wolkte Pat tegemoet, samen met de geur van geroosterd brood.

Roze tapijt en wanden. Links van hem, tussen de woonkamerdeur en een andere deur, stond een zwart telefoontafeltje. Erboven aan de muur tikte luid een goedkoop ogende zwartfluwelen klok; op de achtergrond een goudkleurige afbeelding van een moskee of zoiets. Pat prentte zich de gang goed in: er kwamen zes deuren op uit. Uit een kamer aan de achterkant klonk Pakistaanse muziek, dus er was in elk geval nog iemand in huis.

Pat keek naar de vrouw die had opengedaan. Uitgesproken mooi was ze niet; ze had een lange, spitse neus en een ontstoken pukkel op haar wang. Hij kon niet uitleggen – toen niet en later evenmin – wat hij zo opvallend aan haar vond, of waarom hij verstrakte en zich, met het pistool slap langs zijn lijf, vergaapte aan de onberispelijke S van zwart haar op haar schouder. Op haar T-shirt stond HELLO MONKEY, een groene kreet op verschoten zachtgrijs, in de rij letters zaten barstjes van het vele wassen.

Aleesha keek verwonderd terug. Haar ogen gleden over zijn gezicht alsof ze probeerde te bepalen waar die zwartwollen bedekking op sloeg. Een streng blauwzwart haar gleeed traag van haar schouder, om op een kleine, appelronde borst te blijven liggen. Ze was westers gekleed en had kennelijk geen beha onder haar T-shirt aan. Vreemd, want ze was onmiskenbaar de dochter van de man achter in de gang – ze leek op hem – en Pat had altijd gedacht dat die oude Aziaten hun dochters goed in de hand hadden.

‘Zeg, wie ben jij eigenlijk?’ riep de man. Hij was klein van stuk, ergens tussen de zestig en zeventig, had een amish-achtig baardje dat als een keurig gordijntje aan zijn kin hing, en hij droeg een volgens de regelen der kunst gestreken pyjama van lichtblauw nylon. ‘Wat doe je hier...?’ Toen hij begreep dat er gevaar dreigde, stierf zijn stem stierf weg. ‘Zo laat...’

Een gestreken pyjama en warmte en geroosterd brood. Het water liep Pat in de mond. Hij had zin om naar binnen te lopen, zijn jack uit te doen en te blijven, maar hij werd door een por met een puntige schouder het huis in geduwd. Eddy wrong zich langs Pat

heen, struikelde over de mat en wankelde zijdelings de roze gang in. Iedereen keek naar zijn idiote krabbendans, tot hij weer stevig op zijn O-benen stond. Zijn bivakmuts was zo scheef gezakt dat hij niet goed meer kon zien, en hij trok hem recht. Opeens dacht hij aan zijn pistool, bracht het omhoog maar keek ernaar alsof hij het ding niet in zijn hand had verwacht.

Pat, die voor in de gang stond, voelde dat hij zich geneerde. Eddy haalde diep adem, gooide het hoofd in de nek en schreeuwde door de mondopening van de bivakmuts: ‘BOB!!! БОБ!!!’

Zijn entree, uitrusting en optreden trokken zo de aandacht dat niemand goed hoorde wat hij zei. De man in pyjama keek angstig naar de deur om te zien of er soms nog iemand kwam. Het meisje werd boos. De angst daalde als mist in de gang neer.

Pat monsterde het meisje nog eens. Alle kleur was uit haar wangen weggetrokken en ze keek met grote ogen oplettend van Eddy naar haar vader. Opnieuw viel hem op hoe bijzonder ze was: zijn hartslag vertraagde en de haartjes op zijn huid gingen overeind staan alsof ze naar haar toe wilden. Ze zag de smekende, verwonderde blik in zijn lichtblauwe ogen.

Aleesha was een tiener en dus alleen geïnteresseerd in de wereld voor zover die betrekking had op haarzelf. Ze merkte dat Pat haar leuk vond, dat hij hoopte dat zij hem ook leuk vond, en ondanks alle verbijstering en doodsangst koesterde ze zich in zijn openlijke bewondering. Maar ze was nog jong en haar vader was erbij, en opeens werd ze vreselijk verlegen. Ze liet haar hoofd hangen zodat haar zwarte haar als een gordijn voor haar gezicht viel, waarna ze schuchter een stap naar achteren deed in de richting van de woonkamer.

Eddy schrok van die beweging. Hij dook op haar af, greep haar arm beet en zette haar met een ruk weer naast Pat. ‘WAAG HET NIET, VERDOMME! HIER BLIJVEN! HÍÉR BLIJVEN!’

Nu hij haar uit haar evenwicht had gebracht liet hij haar los om terug te springen naar de man in pyjama. Aleesha boog zich opzij en keek nijdig naar de arm die Eddy had durven aanraken. Wat een lekker pittige meid. Pat glimlachte achter zijn wollen masker. Toen ze zich oprichtte was haar gezicht vlak bij Pats borst, en ze keek naar hem op, met haar volle lippen licht geopend; haar angst had even plaatsgemaakt voor boosheid.

Op dat moment, toen ze niet bang meer was, stelden Pats met

wol omrande ogen haar een woordloze vraag. Aleesha rechtte haar rug, maakte zich zo groot mogelijk, keek langs haar lange neus en antwoordde met een trage, trotse knipoog.

Ze glimlachten allebei en wendden hun ogen af.

Door de aanblik van het onbekende roze tapijt kwam Pat weer bij zijn positieven. Hij richtte zijn zware pistool op het plafond, weifelend, bijna alsof hij het aan haar liet zien, en Aleesha verbeet een paniekerige giechel.

Er klonk een harde klik, waarna alle ogen zich richtten op de deur achter in de gang. De deur ging langzaam open, en er verscheen een grote, forse man. Billal leek op zijn ooms, niet op zijn schriële vader, en zijn reuzengestalte was onverwacht en beangstigend.

Eddy stond vlak bij hem, maar schreeuwde hem toe: 'BOB? Ben jij Bob?'

Billal kwam met grote ogen en stramme schouders de kamer uit; hij sloot de deur en hield achter zijn rug de kruk nog vast.

'BOB?'

'Nee,' zei Billal rustig. 'Ik ben Bob niet... Er woont hier helemaal geen Bob.'

Eddy gebaarde met de loop van het pistool en schreeuwde: 'Doe open! DOE OPEN DIE DEUR!'

Billal keek naar zijn voeten en slikte moeizaam. 'Eh, nee, dat doe ik liever niet.'

Aleesha snoof, voor Pat een excuus om weer naar haar te kijken. Ze had haar hand voor haar mond geslagen; haar vingers glinsterden mooi van de goedkope ringetjes, haar nepnagels waren slordig opgeplakt, die op haar wijsvinger zat scheef. Ouder dan zeventien kon ze niet zijn. Hij mocht over een meisje van zeventien niet zulke gedachten koesteren. Hij had nichtjes van die leeftijd.

Eddy stapte gedecideerd op Billal toe en richtte het pistool op diens neus. 'EN GAUW!'

Gebiologeerd door de loop van het pistool ging de forse man langzaam opzij. Eddy tilde zijn voet op en trapte met zijn hak de deur open.

Het was halfdonker in de kamer. Recht tegenover de deur stond een hoog, ouderwets tweepersoonsdivanbed met een gehavend hoofdeinde van donker hout. In het bed zat een pafferige vrouw met warrige haren; twee vingers van haar rechterhand lagen als een

open schaar om een bolle bruine tepel. Haar andere hand hield ze beschermend om het hoofdje van een pasgeboren baby.

Ze staaarde in de loop van het pistool en klemde de baby tegen haar borst, als om zich ermee te bedekken.

Eddy keek nog naar de plek waar de ontblote tepel was geweest. ‘Opstaan,’ zei hij. ‘Kom dat bed uit.’

Billal ging tussen hen in staan, met zijn handpalmen als een muur voor de loop van het pistool. ‘Voorzichtig met dat ding, kerel.’

Eddy raakte in paniek. ‘BLIJF VAN M’N PISTOOL AF, GODDOMME! AFBLIJVEN!’

‘Oké, oké.’ Billal gaf zich met hoog opgestoken handen gewonnen. ‘Maak je niet druk, niks aan de hand.’

‘EN JIJ DAAR!’ Eddy stapte opzij om de vrouw in het bed toe te schreeuwen. ‘HIER KOMEN!’

‘Maar ik mag helemaal niet opstaan.’ Ze keek voor bevestiging naar de forse man. ‘Anders krijg ik misschien een bloeding.’

Eddy wierp een blik op Pat, zag dat hij aandachtig naar Aleesha’s haar stond te kijken en riep door de gang: ‘PISTOOL IN DE AANSLAG, PAT!’

Nog eerder dan Eddy zelf beseften alle aanwezigen in de gang dat hij een fout had gemaakt. Hij had Pat zijn naam niet mogen noemen. Billal keek een andere kant op, de vader kromp ineen en Aleesha snoof en onderdrukte weer een paniekerig lachje.

Eddy beet op zijn lip en begon te trillen van paniek. Het ging niet goed. Het ging helemaal niet goed.

Omdat hij wel voelde dat hij geen enkele bondgenoot had, draaide hij zich abrupt weer naar Billal toe. ‘KLOOTZAK! VUILE GORE KLOOTZAK! BOB! WAAR IS BOB?’

Bill stak opnieuw zijn handen op. ‘Man, er is hier helemaal geen Bob. Er is verder niemand in huis. We hebben een pasgeboren baby. Ga nou maar weg.’ Hij wees naar de voordeur. ‘Ga nou maar, dan zullen we er geen werk van maken, goed? Ga nou maar weg, dan krijgen jullie geen problemen.’

‘Wie schreeuwt hier zo?’ De autoritaire stem van een moeder. Iedereen verstrakte en keek naar het einde van de gang.

Sadiqa was niet groot maar wel breed. Omdat ze haar bril niet op had tuurde ze naar de twee zwarte schimmen. ‘Omar? Jongens, waar zijn jullie mee bezig?’

Met de gratie die je van een dikke bokser niet zou verwachten sprong Eddy de gang door, greep haar en de oude man bij de arm en sleurde hen mee naar Billal. Hij zette het drietal op een rijtje, richtte zijn pistool om beurten op hen en schreeuwde zo hard dat zijn stem ervan oversloeg. ‘WIE,’ tegen Aamir, de vader, ‘is,’ tegen Billal, ‘BOB?’ tegen Sadiqa.

Sadiqa was de enige die antwoord gaf. ‘Een pistool...?’

Daarmee trok ze Eddy’s aandacht, waarop Aamir naar voren kwam om hem af te leiden. Met zijn handen omhooggestoken en zijn ogen neergeslagen boog hij telkens zijn hoofd, onderdanig als een boerenknecht. ‘Jongen, wij allemaal gewone mensen. Hier geen Bob. Geen Bob, verkeerde huis.’

Sadiqa keek naar Aamirs achterhoofd en maakte een afkeurend geluid met haar tong.

Maar Aamir negeerde haar en bleef smeken. ‘Geen Bob, kerel. Vergissing. Jullie weggaan. Geen probleem.’

De zwartfluwelen klok tikte luid.

Niemand wist zich goed raad. Behalve Aleesha. Verward van angst maar aangemoedigd door Pats openlijk strelende blik, was ze ervan overtuigd dat alles goed zou komen, dat deze gewapende inval op een onschuldig misverstand berustte. Het had haar nu lang genoeg geduurd. Ze keek lachend opzij naar Pats hoofd en stak haar hand uit naar de rand van de wollen bivakmuts om hem met een vrolijk ‘ta-ta-ta!’ af te rukken en zo een eind te maken aan de netelige situatie.

Pat schrok zo van die onverwachte, scherpe nagels in zijn nek, dat hij zich met een ruk omdraaide.

Het was niet zijn bedoeling geweest om de trekker over te halen.

Omar en Mo veerden op toen ze het gedempte ‘woemf’ in huis hoorden en de witte lichtflits in het slaapkamerraam van Billal en Meeshra zagen.

Ze keken elkaar aan om zich ervan te vergewissen dat ze het goed hadden gezien, lazen de schrik op het gezicht van de ander en gooiden op hetzelfde moment hun portier open. Ze mikten hun sigaret op straat, lieten de portieren wijd openstaan en holden de stoep over. Achter elkaar sprongen ze over het lage tuinmuurtje en race-ten ze naar de voordeur. Omar trapte hem open.

Malki voelde zich lekker rustig, cool, oké. Toen de voordeur open-ging zag hij vanuit zijn ooghoek een witte lichtflits. Hij herinnerde zich de instructies en kwam meteen in actie.

Nadat hij het nog warme aluminiumfolie tot een balletje had verfrommeld wilde hij het over zijn schouder gooien, maar hij bedacht zich, want dat leek hem onverstandig. Lachend om zijn heldere moment stopte hij het folie zo diep mogelijk weg in de zak van zijn capuchontrui, waarna hij met werktuiglijke precisie het contactsleuteltje omdraaide, de handrem loszette, schakelde en langzaam naar het afgesproken punt aan de overkant reed.

Hij was zeer tevreden over zichzelf omdat hij de instructies had onthouden, maar hij vergat wel te remmen en botste met de voorkant van het busje tegen het tuinmuurtje. De linkerkoplamp ging aan diggelen.

Vrolijk rinkelde er glas over de stoep, en Malki beet op zijn lip.

Omar trapte de voordeur open en zag alle aanwezigen – onder anderen twee onbekende mannen in camouflagepak – als zoutpilaren in de gang staan. Er hing een vreemde lucht: rokerig, zwavelig. Iedereen staarde naar Aleesha, en het duurde even voordat Mo en Omar begrepen waarom.

Ze had haar arm omgeheven, alsof ze naar de wandklok wees, en ze keek over haar schouder omhoog. Omar volgde haar blik naar haar hand. Een brij zwartrood, vuurrood, vingers als een door elkaar gegooid legpuzzel.

Opeens kronkelde er iets roods langs haar arm.

Woedend wendde ze zich naar de onbekende die voor haar stond. ‘M’n hand, verdomme!’ Ze bediende zich van een accent en een woord die daar in huis verboden waren.

De schutter jammerde zachtjes sorry.

Er sprong een dikkere schutter op Omar en Mo af. Hij richtte zijn wapen van de een naar de ander en terug. ‘HUFTERS! EEN VAN JULLIE IS BOB.’

Ze hielden allebei hun mond.

‘Jij.’ Hij porde Mo met het pistool tegen zijn borst. ‘Jij bent Bob.’

Maar Mo had niet dezelfde neus als de anderen. Omar had de familietrekken: de lange neus van Aamir en de smalle kaak van Sa-diqa. Zonder Mo’s reactie af te wachten richtte Eddy zijn pistool op

Omar en zei zachtjes: 'Jij bent Bob.'

Sadiqa kon zich niet meer beheersen. Ze stak haar armen uit naar haar lievelingskind en riep: 'Nee, niet Omar! Niet mijn Omar!'

Eddy raakte in verwarring. In de stilte klonk door de open voordeur opeens het gerinkel van glas dat uit de linkerkoplamp viel toen Malki achteruitreed, zodat het busje weer loskwam van de muur.

'Stelletje klojo's,' zei Eddy wraakzuchtig. Met zijn vrije hand omklemde hij de keel van Aamir. De kleine man protesteerde niet, stak niet eens zijn hand op, maar hield zijn ogen neergeslagen, zodat hij niemand beschuldigend kon aankijken.

Eddy voerde de druk verder op, maar toen hij zag dat de oude man niet van zins was verzet te bieden of zich te verdedigen, bejaarde hij opeens. 'Zeg dan maar tegen Bob dat ik morgenavond twee miljoen pond moet hebben, in gebruikte bankbiljetten. Eén telefoontje naar de politie en deze plurk is 'r geweest. Vergelding. Vergelding voor Afghanistan.'

'Afghanistan?' protesteerde Sadiqa. 'Ik kom uit Coatbridge, wat heeft dat...?' Ze slikte haar verontwaardiging in, drukte haar kin tegen haar borst en zweeg.

Aleesha liet haar hand langzaam zakken, en ze keek naar het bloed dat uit de verfomfaaide stomp gutste. 'Verdomme, m'n hand...' fluisterde ze.

Eddy liet Aamirs keel los, ging vliegensvlug achter de oude man staan en sloeg zijn arm om zijn borst, ter hoogte van de empirelijn.

Iedereen bereidde zich er al op voor dat de overvaller het pistool tegen Aamirs hoofd zou zetten en weer zou gaan schreeuwen, maar Eddy deed geen van beide. Nee, hij boog zich achterover, tilde de oude man vierkant op en droeg hem als een zware schemerlamp achterwaarts de voordeur uit.

Pat wendde zijn blik schaaapachtig van Aleesha af, mompelde nogmaals sorry en liep met Eddy mee naar buiten.

Opeens kwam de gang tot leven: Sadiqa schommelde naar Aleesha toe, die in elkaar dreigde te zakken. Ze hield de arm van haar dochter omhoog om het ergste bloeden te stelpen, stootte de telefoon van de haak en toetste het alarmnummer in. Billal blokkeerde de slaapkamerdeur met zijn brede lijf, haalde zijn mobiel uit zijn zak en drukte met zijn duim het nummer in. Zelfs Meesha met de on-

rustige baby aan haar borst boog zich uit bed naar het mobieltje op het nachtkastje en belde de hulpdienst.

Omar en Mo stormden naar buiten, de gewapende overvallers achterna.

Een van de koplampen van het busje scheen extra helder doordat het glas ontbrak. Tijdens het wegrijden werd de achterdeur dichtgetrokken door een dikke hand, en Omar slaakte een klaaglijk kreetje. ‘Boppa...’

Mo pakte hem bij de schouder en trok hem mee. De jongens renden naar de Vauxhall.

Mo reed, Omar keek uit naar het busje. Het was donker op de weg. Links lag een golfbaan, rechts een terrein met kalend struikgewas en daarachter een blinde muur. Hoewel de straat breed en recht was, hoewel het rustig was, hadden ze een grote witte bestelbus uit het oog verloren, goddomme het enige andere voertuig op de weg.

Op een bepaald moment hadden ze hem in het vizier gehad, daar waren ze van overtuigd. Mo had achterlichten gesignaleerd, zo hoog boven het wegdek dat ze van een bestelbus hadden kunnen zijn. Toen het busje door rood reed en voorzichtig een hoek omging, had Omar een glimp opgevangen van een witte achterdeur.

Op het viaduct over de M8 remde Mo voor een rood stoplicht, maar opeens haalde Omar uit met zijn arm en sloeg Mo tegen zijn kin.

‘Stop!’ schreeuwde hij. ‘Stop!’

Mo remde zo hard dat de Vauxhall slappend tot stilstand kwam. Doordat Omar geen gordel droeg, gleed hij als een dronkenman in een slapstickfilm van de voorstoel en bonkte hij met zijn wang tegen het dashboard.

‘Politie!’ schreeuwde Omar uit de diepte, en hij wees langs Mo naar buiten. ‘Politieauto!’

Op een zijweggetje stond een patrouillewagen verdekt opgesteld, met gedoofde lichten, klaar om snelheidsovertreders aan te houden. De twee agenten hadden de Vauxhall over de verlaten weg op zich af zien racen en waren van plan geweest het voertuig naar de snelweg te volgen, aan de kant te zetten en er hun sarcasme op los te laten. De noodstop overrompelde hen. Ze zagen Omar uit de auto springen; hij liet het portier wijd openstaan en kwam naar hen toe rennen.

‘Politie! Help alstublieft...’ Op zijn wang ontstond een fikse roze bult als gevolg van de botsing met het dashboard.

Argwanend gespten de agenten hun gordel los, openden hun portier en stapten uit om hem te woord te staan. ‘Had u daarnet uw gordel wel om, meneer?’

‘Sorry, nee, moet u horen, mijn vader, mijn vader is ontvoerd in een busje.’

Maar ze luisterden helemaal niet naar hem. De agenten keken naar zijn kleren. Beide jongens droegen de traditionele wijde witte broek met bijbehorend hemd. Ze waren net naar de moskee geweest en zagen er in de ogen van de agenten dan ook heel vreemd en ongevoon schoon uit. Omar had een sweatvest van Adidas over zijn kameez aan en was op sportschoenen, maar Mo met zijn rafelige, onverzorgde baardje droeg een vest en instappers.

Opeens drong het tot Mo door hoe vreemd ze eruitzagen, en hij probeerde vriendelijk te lachen. ‘Alles oké, man?’ vroeg hij opgewekt aan de dichtstbijzijnde agent, maar de spanning en de schrik vervormden zijn stem en zijn gezicht. Beide agenten grepen naar hun koppel. Op de snelweg onder hen denderde een vrachtwagen voorbij.

‘Niet doen,’ zei Omar radeloos. ‘Help ons alstublieft, mijn vader is meegenomen door een stel mannen in een busje. Ze waren gewapend.’

De agenten monsterden hen zwijgend. Vanuit de open Vauxhall zweefden de klanken van Radio Ramadan de avondstille voorstad in: een jonge man hield met een quasi-Arabisch accent een betoog over de koran.

Plotseling besefte het tweetal hoe eigenaardig het hele tafereel op de politie moest overkomen.

Als op een afgesproken teken sloeg de agent die het dichtst bij Omar stond zijn notitieboekje open en vroeg nadrukkelijk: ‘Mag ik uw naam, meneer?’

‘Omar Anwar.’ Terwijl de agent aan het schrijven was, ratelde hij door: ‘Luister nou, er zijn gewapende mannen ons huis binnengevallen en die hebben mijn vader meegenomen, ontvoerd, ze hadden allebei een pistool.’

De agent vertikte het om op te kijken uit zijn notitieboekje. ‘Hoe spel je dat?’

‘Hij is gekidnapt.’

‘Zo zo. O-M-A-R, A-N-W-A-R?’

‘Ja, ja ja. Luister, we zijn het busje gevolgd tot de laatste stoplichten, maar daarna zijn we het uit het oog verloren. Volgens mij reden ze naar de snelweg. Ze kunnen overal heen gaan...’

De agent die aantekeningen maakte keek naar de auto, hoorde de stemmen, zag Mo’s baard. Omar lachte flauwtjes. ‘Luister nou, mijn vader is maar een onbelangrijke winkelier, de ontvoering heeft niks met openbare veiligheid te maken, het waren gewoon kerels met een pistool. Ze waren op geld uit. Afghanistan, daar ging het om, zeiden ze, het had iets met Afghanistan te maken.’

‘Omdraaien en handen op het dak van de auto, alstublieft.’

‘Het zijn criminelen!’

‘Leg uw handen nou maar op de auto, alstublieft.’ Gedecideerd ditmaal. Omar gehoorzaamde.

De andere agent liep om de auto heen en gebaarde dat Mo mee moest komen om het voorbeeld van Omar te volgen. Nu de jongens aan weerszijden van de wagen stonden, ontfermden de agenten zich ieder over een van hen en begonnen hen te fouilleren.

Mo begreep wel dat hij er het vreemdst uitzag vanwege zijn baard, en daarom begon hij rustig te praten tegen de agent die zijn kleren doorzocht; hij bediende zich van zijn bekakste particuliere-schoolaccent. ‘Agent, we begrijpen volkomen dat u dit moet doen, zonder meer, maar de vader van mijn vriend is een burger als ieder ander. Een Schot.’

Omar keek over het dak heen toe, en zag dat de agent met venijnig toegeknepen ogen naar Mo’s nek keek. Opeens begreep hij dat een kakkerig accent niet de juiste manier was om medeleven op te roepen. Hij probeerde Mo een seintje te geven, maar Mo keek niet naar hem.

‘Het zit zo,’ vervolgde Mo. ‘De vader van mijn vriend is door gewapende mannen ontvoerd, en ze hebben op zijn zus van zestien geschoten.’

‘Je meent ’t.’

‘Het is waar. Ze hebben hem in een busje gegooid, en wij zijn achter ze aan gegaan en hebben het busje gevolgd, maar nu zijn we het uit het oog verloren.’

‘Waarom hebt u de politie niet gebeld, menéér?’

‘Gewoon, omdat we achter ze aan zijn gegaan.’

‘En jullie hebben geen mobiel? De een kan rijden, de ander kan bellen.’

‘Ik denk... Daar hebben we niet aan gedacht... Het is een grote witte bestelbus, waarschijnlijk een Mercedes, dicht aan de zijkant, de linkerkoplamp is kapot, dat licht is feller, want ze zijn tegen de muur vlak bij het huis gereden...’

‘Zo zo. Echt waar?’ De agent deed alles heel langzaam. Hij was klaar met fouilleren, lachte besmuikt en drukte zijn vulpotlood in.

Net op dat moment zag Omar, die over Mo’s schouder naar de snelweg onder hen keek, het busje met de ene felle koplamp over de verlaten weg hun kant op komen.

Hij schreeuwde: ‘Hé!’ en zette twee handen op de motorkap van de Vauxhall, wipte eroverheen en sprintte naar de reling, net toen het busje onder het viaduct door schoot. Omar hing over het hek en riep het na: ‘Boppa! Boppa!’

Een verblindende pijnscheut trok door zijn schouder, omhoog naar zijn nek en omlaag naar zijn ribbenkast. Zijn knieën knikten. Terwijl hij op de grond gleeed maakte hij een halve draai om zich te voegen naar de onverbiddelijke houdgreep van de agent.

De agent hees Omar bij zijn pols overeind, met het gemak alsof hij een holle stok opraapte, en troonde hem over de weg mee naar de patrouillewagen. Omar keek door de spijlen van de reling en zag het busje de snelweg af rijden, in de richting van de stad.